

værende Udenrigsminister er foretaget Skridt til at faa de nødvendige Oplysninger samlede, den nødvendige Begrundelse tilvejebragt til Afgørelse af, hvorvidt vi skulle beholde den nuværende diplomatiske Repræsentation, om vi skulle have en Forøgelse af den eller maaske kunne nøjes med mindre osv. — noget, som jo ikke fandt Sted under den tidligere Udenrigsminister. Jeg synes derfor ikke, at man med nogen som helst Grund kan bebrejde den nuværende Udenrigsminister, at han ikke har foretaget sig noget, for han har jo netop foretaget sig noget. Det ærede Medlem kan vel ikke mene, at en Udenrigsminister saadan uden videre skulde kunne foreslaa enten en Inddragning af en Del af Gesandtskabsposterne eller Oprettelse af en ny uden nærmere Overvejelse, og jeg synes, at det navnlig for det ærede Medlem — som jeg mener med nogen Ret fremhævede den Fordel, det er, at vore Konsuler rundt omkring kunne bistaa Handelen og andre Interesser —, maa være af Betydning, at noget af det vigtigste, saa vidt jeg forstaar, af det, som denne Kommission skal beskæftige sig med, er netop Forholdet mellem Gesandtskaberne og Konsulerne for at faa en nøjere Samvirken i Stand mellem den diplomatiske og den konsulære Repræsentation. Jeg synes derfor, at man ogsaa ud fra det ærede Medlems Betragtning maa komme til det Resultat, at det Skridt, den nuværende Udenrigsminister har foretaget, er saa prisværdigt, at der ikke foreligger nogen Grund til nogen Kritik, heller ikke fra det ærede Medlems Side,

Sluttelig vil jeg blot gøre opmærksom paa, at det er jo ikke saadan, at man kan sige, at man udmærket kan nøjes med vore Konsuler som Repræsentanter paa de udenlandske Pladser, hvor der er Grund til at have, og hvor vi nu have Gesandtskabsposter. Der er en Mængde Oplysninger, som maa indhentes, og som vi have Brug for, men som Konsulerne, som Forholdene ere, og som Reglerne ere, ikke kunne komme i Besiddelse af, fordi de ikke have den Adgang til Udlandets Administration, som Gesandterne paa de paagældende Pladser have. Men jeg skal som sagt ikke komme nærmere ind paa det, saa meget mindre som jeg mener, det er et Spørgsmaal, der i en ikke alt for fjern Fremtid vil komme til Forhandling her i Tinget, og der vil saa det rette Forum være til mere indgaaende at behandle Spørgsmaalet om Konsulernes og Gesandternes Virksomhed.

K. M. Klausen: Naar den ærede Ordfører vilde gøre gældende, at der ikke havde været nogen Aftale mellem Finansudvalget og den forrige Udenrigsminister om at indføre Sparsommelighed i denne Henseende, da passer det ikke efter den Tale, som den daværende Udenrigsminister holdt, da denne Sag var til Forhandling i Rigsdagssamlingen 1901—02. For den daværende Udenrigsminister udtalte netop følgende, som jeg skal tillade mig at oplæse. Han sagde: „Hvad angaar dette Forslag“ — det er altsaa det Ændringsforslag, Socialdemokratiet den Gang havde stillet — „kan jeg i alt væsentligt slutte mig til den ærede Ordførers Foredrag, som jeg tror at have opfattet i alle Enkeltheder, og som jeg ikke har noget at erindre imod“. Det synes ogsaa, som om den ærede Ordfører den Gang sagde, at der var den lykkeligste Overensstemmelse mellem Finansudvalget og den daværende Udenrigsminister. Finansudvalgets og Venstres gamle Ønske var jo at nedsætte disse Udgifter. Der var her den „lykkeligste Overensstemmelse“, og det bekræfter jo Udenrigsministeren selv, saa man har vel derfor Ret til at gaa ud fra, at der var en virkelig Overensstemmelse, og man kunde saa have ventet, at de Herrer vilde have ladet Handling følge paa Ordene. Men det er altsaa ikke sket.

For øvrigt havde jeg ogsaa ventet i denne Sag, at Regeringens nuværende Chef, den højtærede Konseilspræsident, havde gjort sin Indflydelse gældende paa Udenrigsministeren, saaledes at vi kunde faa de Nedsættelser, som man fra Socialdemokratiets Side ønskede. For det er jo den nuværende Konseilspræsidents gamle Standpunkt. Han har ogsaa berørt denne Sag, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse, hvad den nuværende Konseilspræsident udtalte her i Folketinget i Mødet den 12. Marts 1894 vedrørende denne Sag. Han sagde følgende: „Nej, skulle vi ellers til at røre ved vore diplomatiske Forbindelser, saa vilde det være meget mere nødvendigt at tage under Overvejelse, om vi ikke kunde spare paa andre Punkter. Naar vi saaledes i London have en Gesandt, der faar en Lønning af 12,000 Kr. om Aaret og i Bordpenge 32,000 Kr., og i Paris have en Gesandt, der lønnes med 12,000 Kr. og i Bordpenge har 30,000 Kr., saa vilde der være meget mere Anledning til at tage under Overvejelse, om disse to Poster, Gesandtskaberne i London og Paris, ikke kunde smelte sammen og besørgeres af een